

המכה נפלה. ועדת-החקירה שמונתה כדי לברר את מחוליה של חברת-הפיתוח של באר-שבע (העולם הזה 1621) החליטה: יש לפרק את חברת-הפיתוח.

דו"ח על כך הוגש, כמתנת ראש-השנה, לראש עיריית באר-שבע, אליהו נאווי. ה"דו"ח כלל שורה שלמה של האשמות, מחד-לים, ופגמים אסתטיים.

רק פרט אחד היה חסר בדו"ח זה: העובדה שחברי מועצת-המנהלים של החברה הכושלת אינם אלא — חברי מועצת-העיר באר-שבע. כלומר — אותם האנשים שיצטוו כו לדון בדו"ח. ואליהו נאווי בראשם, כי נאווי מכהן גם כיו"ר חברת-הפיתוח.

הקבלן קיבל יותר. עיקר הכישרון נות של החברה. מסתבר על-פי הדו"ח, נוב

ראש-העיר נאווי האמת במעומו

עם מניהולם הכושל של חברי מועצת העיר באר-שבע הכבודים:

● הם גבו, בקושי, 80 אחוז מן המגיע לקופת-העירייה, עבור ניכסיה-עירייה — והחברה — בעיר.

● ב-10 במאי 1965 אושרה עלידם הקמתו של השוק הבדואי, שתוכנן עם השקעה של 300 אלף לירות. למעשה, התעלמו חברי-המועצה מהתקציב, קיבלו ב-30 ב-ספטמבר 1965 הצעתו של קבלן פרטי ש-קבע את תקציב-השוק בשיעור של 566.950 לירות.

● אך זה לא הכל: הבדיקה בספרי-החברה העלתה, שלסוף הוצאו עבור הקמתו של השוק הבדואי — לא פחות מ-654.924 לירות.

● השקעה זו אינה כוללת את ערך ה"קרקעות עליהן ניצב השוק — ואשר ערכן שנוי במחלוקת בין החברה העירונית לבין מקרקעי-ישראל הממשלתי. העירייה טוענת: השטח שווה 15 אלף לירות לדונאם. ה"ממשלה בשלה: הוא שווה 20 אלף.

● פי עשר שטח. גם לגבי עצם השטח קיימת מחלוקת. העירייה מייחסת לשוק שטח של 10 דונאם בלבד; מקרקעי-ישראל טוענת שיש שם 1,2 דונאם בלבד. אבל שיא הגיחוך מעוררת העובדה, שמיבניו של השוק הבדואי היקר ובעל ה"טראנסאקציות המזורות — עומדים ריקים מאדם ומסוחרים.

אין זה השוק היחיד בו נמכר כבונה של העירייה. אחרי שנים רבות של תלאה, הוקם בעיר סוף-סוף שוק ירקות ופירות, במקום השוק המזוהם שבעיר העתיקה. בתחילת שנת 1967 סוכם ששוק זה יעלה 2,5 מיליון לירות. ב-1 ליוני 1968 כבר היה ברור שהוא ייעלה — לפחות — מיליון ושלוש מאות אלף לירות מעל ל-תקציב המאושר.

פרט מאלף: בבניית-השוק משתתף הקבלן מ. בנדיקט מאנגליה. 60 אחוז ממניות-השוק שייכות לירות. כסף ממש לא עבר דיים. עיקרי בפרוייקט.

השקעת-ההון-זר זו בוצעה בצורה מקורית למדי: בנדיקט נתן ערבות בנקאית על רבע מיליון לירות. כסף ממש לא עבר דיים. נוסף לכך — אסור לגעת בערבות ה"המשך (בעמוד 30)

מכה חדשה:

מדינת ישראל בחי' הנלילה

את אביגדור — כשלא עלה בדעתו שאיש כמוהו, דווקא, יופיע בדמות משיח-כשרות. כשהתזמורת משמיעה מוסיקה עליוזה ב"רקע החל אביגדור מפליא מכותיו בחילול, חובט בו בכל כוחו. ומי שמכיר את אביגי דור יודע שאילו היכהו רק באפס כוחו, היה זה תחליף מוכר לצו אישפוז.

אבל וילי לא הלך להתלונן במשטרה. ה"משטרה הולכת. אביגדור יכול לחזור. או למה להסתבך איתו? בפעם הבאה כבר יידעו להגיש לו סטייק כשר למהורין.

★★★

סכין בין שמדות מינוי

טרם נרגעו לקחות פרדריקה מסצ'י נתיאלימות של אביגדור, וכבר נכונה להם התמודדות חרשה. ערב אחד לא השתחו ביניהם שניים מאורח-הדיסקוטק בדעתם על אחת הנערות. פה מילה ושם מילה, פה מכה ושם מכה — ובידי האחד מהם, צעיר מיוצאי מארוקו, ניצנצה סכין.

חברו למריבה, צעיר מכרם-התימנים ש"אמרו כי הוא שפתח במריבה, ניסה להת"גונן. אבל הסכין נשלחה אל פניו, חתכה חתך עמוק בצחצורו.

במהומה הכללית, בעוד הנערות לבושות מימיני צורחות בבהלה, ניגש אחד המלצרים והוסיף בעיטה הגונה בפניו של הפצוע ה"שרוע על הארץ. לקחו אותו במהירות ל"בית-חולים. התוקף נעלם כלעומת שבא. ואילו השתלטו מייד על המקום כמה מה"גברתנים הממונים על שמירת-הסדר בלילות — היה פורץ שם מרחץ-דמים.

הערב ההוא עוד עבר איכשהו בשקט. רק למחרת, כשעמדו לפתוח את הדיסקוטק, הסתבר כי הוא נתון במצור. צעירי כרם התימנים, גרעשים ומוזעזעים על אשר אי רע במקום לחברם, צרו על הפתח ובפיהם תביעה אחת: "הוציאו אותם אלנינו!" הם פשוט דרשו שיסגירו לידיהם את תוקפי חב"רם ולא — לא ייכנס איש לדיסקוטק. אמרו ועשו: חסמו את הכניסה ולא נתנו

יום לא צריך ללכת יותר למערבורים או לסרטי גאנגסטרים כדי להיות שותף לאלומות. היום אפשר לנגוש אותה עם כוס ויסקי ביד ועם מוסיקת-קצב ב"רקע — בדיסקוטקים של תל-אביב. פרדי, מאנדיס וינוקא, מקומות הבילוי הליליים השוקקים של החברה התל-אביבית, הפכו בשבועות האחרונים לזירות-קרב, בהן ה"חוללו סצינות ששום סרט-אלימות לא היה מתבייש בהן.

כי כמו שפרפר-לילה נמשכים אל ה"פנסים, החלו לאחרונה להיטפל ולהתאנות ציפורי-הלילה המפוקפקים של תל-אביב ל"מרכיב-החברה — מייד לאחר שהמשטרה נואשה ממלחמת מישר-השקט שלה.

★★★

סטייק לצדדי תזמורת

מאז הכניסו דב ופרדי סגל תיזמורת-קצב כושית לדיסקוטק שלהם, החלו בריונים לגלות התעניינות ערה במ"קום. ערב אחד נכנס לפרדריקה טיפוס קשוח בצורה יוצאת מהכלל, בריון-קשקשים מטיל-אימה, העונה לשם אביגדור. ישב אביגדור הענק על כיסא קטן שבקושי הספיק למחציתו, לגם בנחת ויסקי, הסתכל על התתי-כות המקפצות סביבו — עד שנחה דעתו ועלה תיאבוננו ובקול פקודה ציחה להגיש לו סטייק.

הביאו את הסטייק לאביגדור והוא ניצן בו את סכיניו וחתך כאילו היה זה נתח המאה. תוך דקות ספורות כילה אביגדור את הסטייק, מבלי שיתן את דעתו במיוחד על תוכן-הצלחת. רק כשנעלם הבשר ולא נודע כי בא אל קירבו, עלה חשד נורא בראשו של אביגדור. מה שיגידו עליו יגידו — אבל דבר אחד אי-אפשר לומר עליו שאין הוא מקפיד בדיני-כשרות. והנה, ה"גנג אל ליבו החשד כי הסטייק שבלע לא היה דחקא נתח של בהמה טהורה. החל אביגדור לצעוק ולהשתולל. ניסו

שאוּלִי לא שואל

שני האחים שאולי, טדי ורפי, מנהלי הדיסקוטקים מאנדיס ומיני-מאנדיס, נאלצים להשתמש באגדור פיהם כדי למנוע מבריונים להיכנס למועדונייהם. רפי שאולי, מגן במריוויו על השקט בעסקיו. המלצרים להפיס את דעתו — ולא נתרצה להם אביגדור עד שהביאו את מנהל-המקום עצמו — וילי, שותפו של דב סגל בעסקים. "מה נתת לי לאכול?" זעק אביגדור. "סטייק, כמו שביקשת!" השיב וילי. "איזה סטייק?" הוסיף אביגדור לצרחה. "סטייק חוזר, מאה אחוז!" הרגיע וילי

המדונה והמדון

סימה שיר (מימין) בל (מימין) מ" שהיתה "המדונה של הצירצילים" וחלק מנוף-הדיסקוטקים של תל-אביב — עמדה לאחרונה במרכז שתי שערוריות אלימות.

שיח ותלישת פאות בדיסקוטקים — כשם ש"עשתה לפני שבוע אצל ינוקא. כל באות-הדיסקוטקים למדו שכאשר היא מופיעה ב"סטה, הן צריכות להעלם מקירבתו של בוסטי בעלה לשעבר של אדווה — אם אין ברצונן לחטוף בקבוק בראש.

אך עכשיו הופיעה דמות נשית נוספת שיש להישמר מפניה — זאת היא סימה שובל, הבלוגנית היפה שזכתה בכינוי "המא" דונה של הצירצילים" על הופעתה הצמודה ללהקת-קצב זו.

סימה הייתה דמות-שלקבע בדיסקוטקים של דרום העיר — אך איש לא העז להיטפל אליה. היא הייתה חברתו של עמי טרייביש, איש להקת הצירצילים. עכשיו היא כבר לא אבל אורחי דיסקוטק המטסכה למדו זאת ב"דרך המסוכנת.

★★★

בקבוק מועף ע"י אשה

יום אחד פרצה מריבה בין סימה לבין עמי. עמי החטיף לה סטירה וסימה, בלי להסס הרבה, נטלה בקבוק והשליכה אותו ישר אל ראשו של עמי. מחוסר אימונים קבועים היא לא דייקה כל-כך בקליעה — והבקבוק החטיא את ראשו של עמי בסנטי-מטרים ספורים, התנפץ על הקיר, מבלי שיפגע, בדרך נס, באיש.

אבל בכך עדיין לא תמו עלילותיה של המאדונה סימה — שלפי כל הסימנים עוד ידובר בה רבות. בעיקבות הסיכסוך ה"רומאנטי היא ברחה מהבית, העתיקה את אינור-הפעילות שלה לצפון תל-אביב, שם גילתה את משה ינוקא. ערב אחד, כשסגר ינוקא את הדיסקוטק שלו והלך לבלות במאנדיס עם סימה, גילתה לפתע שהנערה נעלמה. "היתה לי חברה, מי (המשך בעמוד 26)